

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 611/2016
14.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Миломира Николића, председника већа, Марине Говедарица и Слађане Накић-Момировић, чланова већа, у парници тужиље А.В. из Б., чији је пуномоћник Т.Д., адвокат из Б., против туженог В.К. из Б., чији је пуномоћник А.Р., адвокат из Б., ради вршења родитељског права, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 412/2015 од 29.07.2015. године, у седници одржаној 14.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 412/2015 од 29.07.2015. године, у односу на одлуку из другог става изреке.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж2 412/2015 од 29.07.2015. године, у односу на одлуку из трећег става изреке.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П2 43/15 од 04.05.2015. године, у првом ставу изреке, одлучено је да се вршење родитељског права над малолетним Д.К., рођеним године у Б., повери мајци А.В., која ће самостално вршити родитељско право. У другом ставу изреке, обавезан је тужени да, на име доприноса за издржавање малолетног Д.К., плаћа 30 % од редовних месечних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од 18.07.2014. године, као дана подношења тужбе, па убудуће док за то буду постојали законски услови, до петог у месецу за текући месец, уплатом на означени рачун законске заступнице детета, стим да доспеле а неисплаћене износе исплати одједном. У трећем ставу изреке, наложено је

тужиљи да у року од три дана од дана пријема отправка пресуде обавести туженог о броју текућег рачуна на који ће се вршити уплата доприноса за издржавање детета. У четвртном ставу изреке је, преко досуђених 30 % на име издржавања малолетног Д.К., до тражених 35 %, тужбени захтев тужиље одбијен као неоснован. У петом ставу изреке, уређен је начин одржавања личних односа детета са оцем на начин описан у том ставу изреке. У шестом ставу изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље у делу којим је тражила да се одреди мера заштите насиља у породици и забрани туженом да је на било који начин даље узнемирава, као неоснован. У седмом ставу изреке, одређена је привремена мера, тако што је обавезан тужени да на име доприноса за издржавање детета, плаћа по 30 % од својих месечних новчаних примања, почев од 04.05.2015. године, као дана одређивања привремене мере, па убудуће, до петог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице детета. У осмом ставу изреке, одређено да ће привремена мера остати на снази до правноснажног окончања поступка. У деветом ставу изреке, константовано је да евентуално изјављена жалба не задржава извршење решења. У десетом ставу изреке, обавезан је тужени да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 3.900,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж2 412/15 од 29.07.2015. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П2 43/15 од 04.05.2015. године у трећем, осмом и деветом ставу изреке. У другом ставу изреке, преиначена је пресуда Првог основног суда у Београду П2 43/15 од 04.05.2015. године у другом ставу изреке, тако што је обавезан тужени да на име доприноса за издржавање малолетног Д.К., плаћа 20 % од редовних месечних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, почев од 18.07.2014. године, па убудуће, док за то буду испуњени законски услови, до петог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице детета, с тим да доспеле, а неисплаћене рате исплати одједном, док је тужбени захтев тужиље преко досуђених 20 %, а до 30 % досуђених првостепеном пресудом, одбијен као неоснован. У трећем ставу изреке, преиначено је решење о одређивању привремене мере садржано у седмом ставу изреке пресуде Првог основног суда у Београду П2 43/15 од 04.05.2015. године, тако што је обавезан тужени, да на име доприноса за издржавање малолетног Д.К. плаћа по 20 % од својих редовних месечних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање почев од 04.05.2015. године, као дана одређивања привремене мере, па убудуће, до петог у месецу за текући месец, уплатом на текући рачун законске заступнице детета, док је предлог тужиље за одређивање привремене мере преко досуђених 20 %, а до досуђених 30 % првостепеним решењем, одбијен као неоснован. У четвртном ставу изреке, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду П2 43/15 од 04.05.2015. године, у петом и десетом ставу изреке и у том делу је предмет враћен првостепеном суду на поновно суђење.

Против наведене другостепене пресуде, у односу на одлуку из другог и трећег става изреке, тужиља је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Тужени је дао одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду и то одлуку из другог става изреке, применом члана 408. Закона о парничном поступку, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у ревизији се указује на битну повреда одредаба парничног поступка због које се иста не може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, малолетни син странака Д.К. рођен је ... године из ванбрачне заједнице странака у којој су живеле још месец дана након што је дете рођено. Тужилца је запослена и у сталном је радном односу, на радном месту референта продаје у предузећу В.Ф. ДОО из Б.. Њена месечна нето зарада износи 21.259,04 динара просечно. Живи са мајком која је пензионер и дететом у мајчином стану површине од око 160 квадратних метара, а трошкове становања који износе око 20.000,00 динара месечно сноси тужилца и њена мајка. Тужилца није власник непокретности, не поседује аутомобил, а, осим зараде, нема друге изворе прихода. Тужени живи сам у стану површине 50 квадратних метара. У овом стану живео је са мајком, до њене смрти 2015. године, сада живи сам и сам сноси трошкове становања. Запослен је, као ватрогасац спасилац, на А. Н.Т. где ради по уговору о раду на одређено време од почетка 2015. године. Његова просечна месечна зарада износи 47.297,25 динара. Задужен је, отплатом кредита банци у износу од 208.000,00 динара са месечном ратом од 9.518,12 динара и роком отплате од 28 месеци. Није власник непокретности, осим наведеног стана који се још увек води као власништво његове мајке, али је он једини законски наследник. Тужени до сада није доприносио издржавању детета. Малолетни Д., који има годину дана иде и у вртић. Цена вртића је 5.500,00 динара месечно. Процењено је, имајући у виду и минималну суму издржавања, односно суму коју као накнаду за храњенике, односно за лица на породичном смештају, периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту, да месечне потребе детета износе око 23.000,00 динара. Орган старатељства је у току поступка дао мишљење да је у најбољем интересу детета да се повери мајци на самостално вршење родитељског права, а притом је предложио и начин одржавања личних односа детета са оцем, као родитељем са којим неће живети.

Код тако утврђеног чињеничног стања, правилан је закључак другостепеног суда да тужени треба да доприноси издржавању малолетног детета са 20 % од својих редовних месечних новчаних примања.

Одредбом члана 160. Породичног закона, прописано је, у првом ставу, да се издржавање одређује према потребама повериоца и могућностима дужника издржавања, при чему се води рачуна о минималној суми издржавања. У другом ставу овог члана је прописано да потребе повериоца издржавања зависе од његових година, здравља, образовања, имовине, прихода, те других околности од значаја за одређивање издржавања. У трећем ставу истог члана је прописано да могућности дужника издржавања зависе од његових прихода, могућности за запослење и стицање зараде, његове имовине, његових личних потреба, обавезе да издржава друга лица, те других околности од значаја за одређивање издржавања. У четвртном ставу овог члана је прописано да минимална сума издржавања

представља суму коју као накнаду за храњенике, односно за лица на породичном смештају, периодично утврђује Министарство надлежно за породичну заштиту, у складу са законом.

У конкретном случају, правилан је закључак другостепеног суда, а имајући све околности које су прописане као критеријуми за процену потреба малолетног детета – узраст детета, могућности туженог – да је тужени у могућности да плаћа на име издржавања детета 20 % од својих редовних месечних новчаних примања, умањених за порезе и доприносе за обавезно социјално осигурање, док ће остатак потребних средстава обезбедити мајка. Побижана одлука донета је у складу са цитираним одредбама, притом је вођено рачуна и о минималној суми издржавања из члана 160. став 4. Породичног закона, па је висина издржавања одређена у свему у складу са одредбама члана 160. – 162. истог закона. Другостепени суд је за овакву одлуку дао потпуне разлоге, које овај суд у свему прихвата као правилне, па су стога супротни наводи ревизије неосновани.

На основу члана 414. Закона о парничном поступку, донета је одлука као у првом ставу изреке.

Како се решењем којим се одлучује о привременој мери, поступак правноснажно не окончава, то је, у смислу члана 420. став 1. Закона о парничном поступку, ревизија против таквог решења садржаног у трећем ставу изреке побијане пресуде, недозвољена.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку, одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.**